

COMPLEXUL CHEILOR DIN BAZINUL DÎMBOVIȚEI

ION I. POPESCU-ARGEȘEL

Între Podul Dîmboviței și Rucăr se dezvoltă o zonă de convergență hidrografică axată pe capătul sud-vestic al culoarului tectono-eroziv Rucăr—Bran. Astfel, Dîmbovița primește, pe o mică distanță, cei mai importanți afluenți ai săi din cursul superior. Prezentînd mari denivelări în raport cu masivele montane din jur, regiunea apare ca un uluc deprezonar, la a cărui formare au contribuit atît mișcările tectonice, cît și eroziunea. Tocmai această lăsare axială explică configurația convergentă a rețelei hidrografice, care s-a adaptat liniilor mari de cădere a pantei. În timp ce Dîmbovița — prin valea Vladului și Boarcășul își trage izvoarele din Munții Făgărașului, pe acest sector ea își adună afluenții din toate masivele care domină partea sud-vestică a culoarului. Din Piatra Craiului primește pe Dîmbovicioara, din cadrul culoarului pe Oratea și Cheia, din Leaota coboară Ghimbavul, iar din Păpușa, Rîușorul. Cu excepția celui din urmă, atît Dîmbovița cît și afluenții săi, străbat zone calcaroase, în care și-au săpat văi înguste sub formă de chei. Așa se face că aici se dezvoltă cel mai mare complex de chei din țară, atît după numărul lor, cît și după lungime și ramificație. Prezența cheilor este în primul rînd rezultatul intersectării de către riurile respective a unor masive calcaroase, dar ea este și în legătură cu evoluția morfologică a regiunii.

GENEZA CHEILOR

Pentru a înțelege modul în care au luat naștere aceste chei este necesar să avem în vedere atît o serie de elemente de ordin geologic cît și aspectele geomorfologice. Mai întii, trebuie să ținem cont de faptul că acest culoar este o zonă de prăbușire, în care cristalinul se afundă — dar apare de jur-împrejur. Datorită scufundării cristalinului mările mezozoicului au invadat regiunea, astfel luînd naștere formațiunile sedimentare în facies calcaros, conglomeratic și grezos. Calcarele tithonice sînt rocile cele mai dure și ele au fost acoperite de formațiuni conglomeratice și grezoase de vîrstă cretacică. După retragerea mării cretacice regiunea este exondată definitiv și începe evoluția ei subaeriană. Ținînd cont de faptul că formațiunile conglomeratice și grezoase au acoperit, dacă nu în totalitate, în tot cazul în bună măsură calcarele, este ușor de înțeles că rețeaua hidrografică s-a instalat inițial în primele roci, mai puțin rezistente în comparație cu celelalte. În timp ce masivele muntoase din jur

au suferit mișcări de ridicare, această zonă, fie că a fost afectată mai puțin intens de acestea, fie că a înregistrat mișcări de coborîre, a constituit în permanență o arie mai joasă, spre care s-a îndreptat rețeaua hidrografică. Prezența a numeroase falii și fracturi în cadrul formațiunilor sedimentare, dovedește puternica frământare tectonică ce a avut loc atît în mezozoic cît și în neozoic. Este interesant că rețeaua hidrografică în general nu s-a adaptat acestor linii tectonice.

Așadar, într-o primă fază râurile s-au adîncit în rocile cretacee mai puțin rezistente. Urmează a doua fază, cînd rețeaua hidrografică se adîncește în continuare, atingînd nivelul calcarelor. Întrucît majoritatea râurilor și-au păstrat mai departe vechile trasee, persistînd să se adîncească în calcare, putem deduce că sîntem în prezența unor văi de natură epigenețică. Epigeneza este ușor de dovedit în cazul cheilor din bazinul Dîmboviței, întrucît se păstrează numeroase petice cretacee — mai mici sau mai mari, care acoperă astăzi o bună parte din calcarele tithonice. Deși este o zonă de lăsare în raport cu nivelele montane limitrofe, regiunea a suferit totuși anumite mișcări de înălțare, impuse de ansamblul ridicărilor lanțului carpatic. De aceea avînd în vedere mișcările respective nu excludem nici antecedenta, aceasta fiind subordonată în cazul cheilor din bazinul Dîmboviței fenomenului de epigeneză. Se pare că epigeneza a fost evitată pe alocuri. Numai astfel se poate explica cotul spre nord-vest al Dîmboviței la ieșirea din cheia mare, unde riul s-a adîncit pe contactul dintre cristalin și formațiunile cretacee. Întrucît contactul a avut o cădere spre nord, Dîmbovița n-a reușit să se adîncească în cristalin în sectorul respectiv, alunecînd treptat spre nord. Considerăm că este vorba de un exemplu tipic de evitare a epigenezei.

În evoluția cheilor din bazinul Dîmboviței un rol însemnat l-au jucat și procesele carstice, în special cele endocarstice. Evident rolul principal l-a avut eroziunea fluviatilă, care a acționat în special prin fenomenul de marmitaj, dovadă — așa cum vom vedea, urmele a numeroase marmite, cît și prezența lor în actualele talveguri.

Fig. 1 — Depresiunea carstică Podul Dîmboviței

Fenomenele de carstificare se pare că au atins maximum de dezvoltare în zona localității Podul Dîmboviței, unde se conturează o depresiune cu aspect de polje (fig. 1).

În timpul îndelungat de evoluție morfologică a zonei în cadrul căreia se dezvoltă cheile din complexul Dîmboviței, a luat naștere un nivel superior — al măgurilor, în care au fost sculptate o serie de depresiuni. În afară de depresiunea carstică de la Podul Dîmboviței, mai apar depresiunile Dîmbovicioara și Rucăr, de natură tectono-erozivă. Depresiunea Rucăr se dezvoltă la contactul cristalinelor cu calcarele tithonice și formațiunile cretacice și deși apar mai multe linii de falii ea a evoluat intens sub impulsul eroziunii diferențiale.

DESCRIEREA CHEILOR

În cadrul complexului apar 18 chei, de importanță mai mare sau mai mică, repartizate astfel :

- 2 pe Dîmbovița ;
- 7 în bazinul Dîmbovicioarei ;
- 6 în bazinul Cheii ;
- 1 pe Oratea ;
- 1 pe Rata și
- 1 pe Ghimbav.

Cheile Dîmboviței se dezvoltă în avale de Sătic aproape fără întrerupere pînă la Rucăr. Între Sătic și Podul Dîmboviței se află Cheia Mică, iar între Podul Dîmboviței și Rucăr, Cheia Mare. Ele mai sînt de numite și Cheia Plaiului, de Sus, sau superioară și respectiv Cheia de Jos sau inferioară.

Cheia mică a Dîmboviței are o lungime de cca 2 km și se caracterizează prin prezența pereților verticali și subverticali, înalți de zeci de metri (fig. 2). În partea din amont a cheii, la contactul dintre calcare și cristaline, pe amii versanți, apar grohotișuri deluvioluiviale. Debitul mare al Dîmboviței face ca în albia minoră să se desfășoare un travaliu intens de aluviuni, în general grosiere, cu multe elemente de natură cristalină. La acestea se adaugă blocuri mari calcaroase, provenite prin procese de prăbușire. Datorită eroziunii puternice efectuate de apele riului împreună cu aluviunile transportate, se dezvoltă o serie de marmite, de dimensiuni relativ mari, care dau versanților aspecte surplombate. Urmele fenomenelor de marmitaj se văd la

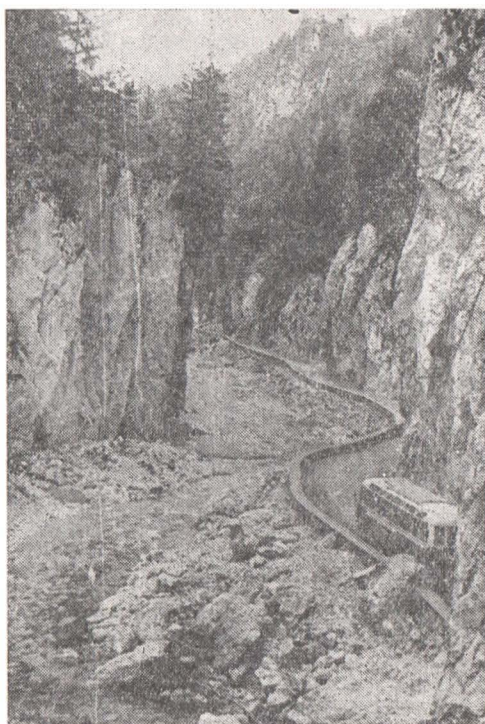

Fig. 2 — Cheia mică a Dîmboviței în avale de peștera urșilor

diferite nivele în pereţii cheii. Marea cădere a talvegului este materializată printr-o serie de repezişuri care favorizează apariţia şi evoluţia marmitelor. În versantul drept al cheii se află peştera Urşilor descoperită în urmă cu două decenii. Ea se înscrie la nivelul unor umeri care se dezvoltă în lungul cheii, ceea ce indică legătura drenajului subteran cu baza de eroziune oferită de râul Dîmboviţa în evoluţia sa pe verticală. De altfel la nivelul actual al talvegului apar numeroase izvoare.

Între Cheia Mică şi Cheia Mare a Dîmboviţei, la nivelul inferior al depresiunii carstice de la Podul Dîmboviţei, se dezvoltă o cheie puţin adîncită, mai bine conturată în partea ei din amonte. Această cheie este în stadiul incipient de formare şi are pereţii înalţi de maximum 6—8 m, fiind sculptată într-un nivel de terasă aluvionară, al cărui subasment este de natură calcaroasă.

Cheia Mare a Dîmboviţei are o lungime de peste 4 km şi este săpată între masivele calcaroase Dealul Crucii la vest şi la nord, Muntele Ghimbavul la est şi Fundul Neagului la sud. În raport cu înălţimile din dreapta, în zona cheii talvegul coboară cu peste 200 m iar faţă de cele din stînga aceste valori ajung la 600 m. În cadrul cheii riul face o serie de meandre. Avînd în vedere originea cheii, acestea nu sînt altceva decît meandre supraimpuse. Cu excepţia unei mici porţiuni din zona de confluenţă cu Ghimbavul, valea este extrem de îngustă, riul ocupînd integral fundul cheii. Pereţii verticali şi subverticali dau nota dominantă a peisajului geomorfologic. Marmitele sînt forme dezvoltate, în special cele de formă alungită. În talvegul actual ele se succed alternativ, iar în porţiunile înguste de numai cîţiva metri, afectează deopotrivă ambii versanţi, cărora le imprimă un puternic caracter de surplombare. Apar numeroase izvoare ce debuşează sub nivelul râului, dar care pot fi depistate datorită diferenţei de temperatură, sesizabile mai uşor în timpul verii. De altfel este cunoscut faptul că la ieşirea din această cheie, Dîmboviţa are o apă mult mai rece decît la Podul Dîmboviţei — fapt uşor de constatat în lunile de vară. Fenomenul se explică în cea mai mare măsură prin apariţia acestor izvoare, care contribuie totodată la mărirea debitului râului. Pe plan major morfologia versanţilor devine mai complexă, întrucît apar o serie de ulucuri nivale în lungul cărora se dezvoltă grohotişuri parţial fixate. Pe versantul drept, de sub virful Crucii coboară o serie de limbi de grohotiş activ, sortat, care se prăbuşeste uneori direct în Dîmboviţa, datorită pereţilor drepţi, din partea inferioară a cheii. După confluenţa cu Ghimbavul este vizibilă diferenţierea de modelare a celor doi versanţi ai cheii. Astfel versantul drept, cu expoziţie sudică şi ca urmare cu amplitudini mai mari de temperatură, are o morfologie mai complexă, cu o dinamică mai activă, care a generat atît un microrelief rezidual cît şi grohotişurile deluviale amintite. De fapt versantul drept este mai golaş decît cel stîng. Morfologia versanţilor este completată de apariţia umerilor, mai bine păstraţi pe dreapta cheii, în special după confluenţa cu Ghimbavul.

Atît din cauza îngustimii cît şi a debitului mare al râului (cca 7—9 mc/sec.) cheia mare a Dîmboviţei, fiind cea mai sălbatică din întregul complex, este greu accesibilă; practic nu poate fi străbătută decît prin apă, pe aproape toată lungimea sa.

Cheile din bazinul Dîmbovicioarei sînt situate atît în lungul acestui riu, cît şi pe cîţiva afluenţi. Cele mai importante şi mai renumite sînt: cheia Brusturetului şi cheia Dîmbovicioarei; bine conturat este şi cheia din lungul văii Seaca Pietrelor. Mici sectoare de chei apar pe Valea cu Apă, Valea Muierii şi Valea Peşterii cît şi pe râul Dîmbovicioara, avale de satul cu acelaşi nume.

Cheia Brusturețului se dezvoltă între bazinetul depresionar de la confluența Văii cu Apă cu valea Seaca Pietrelor și satul Dîmbovicioara, avînd o lungime de cca 5 km. În cadrul bazinetului amintit se află situat modernul complex turistic Brustureț, dominant la est de masivul calcaros Piatra Galbenă. Cheia Brusturețului prezintă cîteva sectoare foarte înguste, în care se remarcă extrem de bine urmele a numeroase marmite. În funcție de caracterul văii apar o serie de denumiri locale care reflectă în general aspectele geomorfologice: Cheia Lungă, Cheia Îngustă, Cheia Peșterii — al cărei nume este legat de prezența peșterii Dîmbovicioara în versantul ei stîng. Această peșteră, cu o lungime de 300 m, are cîteva concrețiuni cu denumiri bizare.

Spre amonte, o mică parte din Cheia Brusturețului, abia dacă este străbătută de un firicel de apă, în timp ce restul este drenată de un adevărat rîu, care se formează datorită apariției unor puternice izvoare, carstice, la punctul numit foarte sugestiv „Gilgoaie“. Acesta de fapt poate fi socotit adevăratul izvor al rîului Dîmbovicioara. Pe alocuri în pereții abrupti ai cheii se înscriu culoare nivale, căptușite cu trene de grohotiș.

Cheia Dîmbovicioarei este cea mai renumită din cadrul complexului și se dezvoltă în lungul rîului cu același nume, între satul Dîmbovicioara și satul Podul Dîmboviței. La ieșirea din Cheia Brusturețului (sectorul Cheii Peșterii), rîul intră în depresiunea Dîmbovicioarei. După ce străbate această depresiune intersectează un foarte mic sector de chei după care urmează o lărgire locală a văii.

Cheia Dîmbovicioarei, avînd o lungime de cca 4 km, se caracterizează prin îngustimea ei, cît și prin înălțimea pereților calcaroși care o delimitează. În afară de marmite și ulucuri nivale, cu numeroase limbi de grohotiș, specific pentru această cheie este și faptul că în versanții ei se observă foarte bine structura geologică, ce se înfățișează ca niște pachete sau stive, cu căderi diferite — dovadă că formațiunile calcaroase

Fig. 3 — Grohotișuri coluviale în cheia Dîmbovicioarei

au suferit intense mișcări tectonice. În porțiunile ceva mai lărgite apar trene de grohotiș, alcătuite din conuri coluviale, ce maschează contactul dintre pereții abrupti și fundul cheii (fig. 3). Este bine dezvoltat și relieful rezidual, alcătuit din forme piramidale, mai numeroase pe versantul drept.

Cheia văii Seaca Pietrelor, avînd cca 3 km este în bună parte instalată pe o falie la nord-vest de Piatra Galbenă. Fiind foarte sălbatică prezintă o mare cădere a talvegului și așa după cum o arată și numele este lipsită mai tot timpul de un drenaj de suprafață. Pe anumite sectoare fundul ei este căptușit cu grohotișuri.

Cheile din bazinul Cheia sînt săpate în masivele calcaroase din cadrul culoarului, situate în nordul cristalinelui de Leaota. Însăși denumirea riului indică trăsătura morfologică de bază a văii respective. Este vorba de fapt de un număr de 6 chei, dintre care 4 apar în bazinul superior.

Cheia Rudărița, lungă de cca 2 km se caracterizează ca de altfel și Cheia Prepeleacului (1,5 km) prin prezența pereților verticali și o mare cădere a talvegului. În versantul drept al cheii Rudărița se află peștera

Uluce care se dezvoltă pe o falie, dovadă îngustimea ei, cît și profilul înclinat.

Cheia Urdărița apare după confluența acestui pîriu cu Rudărița, pînă avale de confluența cu valea Crovului.

Cheia Crovului este cea mai spectaculoasă, pe o lungime de cca 2,5 km prezentînd escarpamente pînă la 300 m, între Piscul Ciucului la sud și culmea Zacotelor la nord. Este interesant faptul că cheia Crovului taie perpendicular două falii.

Din unirea pîriului Urdărița cu pîriul Crovului, ia naștere riul Cheia. Acesta pînă la confluența cu Dimbovița mai taie două sectoare de chei: unul în calcare barremiene iar altul în calcare tithonice — chiar înainte de vărsare. Mai interesantă este aceasta din urmă, care deși are numai 300 m lungime, prezintă un profil transversal foarte îngust și totodată ondulat. De asemenea are o cădere de

Fig. 4 — Cascade în „cheia“ Cheii

pantă foarte accentuată, materializată prin numeroase cascade și repezișuri (fig. 4) la baza cărora se dezvoltă cele mai tipice marmite din întregul complex de chei al Dimboviței. Pe fundul cheii apar blocuri mari de calcar, desprinse din pereții verticali. Calcarele în care este săpată cheia joacă rol de nivel de bază local pentru sectorul din amonte al văii. Astfel, în timp ce în cadrul cheii talvegul are o cădere foarte mare, în amunte, panta este redusă, riul face meandre, străbătând un șes aluvial, denumit foarte sugestiv „lunca Cheii“. Este lesne de înțeles că în rocile mai moi, riul Cheia a putut să-și creeze o vale mai largă și să atingă un profil de echilibru parțial. Între Podul Dimboviței și această porțiune lărgită a văii, există o înșeuare joasă. Este interesant că riul Cheia nu folosește înșeuarea și se angajează pe un drum mai complicat, despiciind roca dură, calcaroasă. Am putea considera înșeuarea respectivă ca un vechi traseu al Cheii spre Dimbovița, deși nu am putut depista deocamdată aluviuni în cadrul ei. În acest caz schimbarea traseului nu poate fi explicată decât printr-un fenomen de captare carstică, datorat unor procese endocarstice, foarte intense.

Cheia Ghimbavului se dezvoltă între masivele calcaroase Ghimbavul (1407 m) și Virtoapele (1434 m), pe o lungime de peste 4 km. Se caracterizează prin prezența unor escarpamente foarte mari cu valori pînă la 400 m, de altfel cele mai mari din întregul complex. În raport cu înălțimile limitrofe, cheia Ghimbavului este totodată și cea mai adîncă. Are un profil transversal foarte îngust, iar cel longitudinal cu o cădere mare, din care cauză prezintă numeroase repezișuri și chiar cîteva cascade — la baza cărora se dezvoltă o serie de marmite. Este de asemenea o cheie greu accesibilă, în zona celei mai mari cascade trecerea nefiind posibilă fără amenajări speciale.

Cheia Orășii și Cheia Ratei apar pe rama estică și respectiv vestică a depresiunii Podul Dimboviței și sînt de mici dimensiuni.

Cheia Orășii este săpată într-un bloc calcaros neojurasic, ce privește spre Podul Dimboviței cu un escarpament de cca 100 m.

CONCLUZII

Datorită condițiilor geologice cît și evoluției geomorfologice a regiunii în care bazinul Dimboviței se suprapune peste partea sud-vest-sudică a culoarului Rucăr—Bran, riurile care converg spre centrul zonei și-au săpat văi înguste și adînci, sub formă de chei. Numărul acestora face ca aici să se contureze cel mai mare complex de chei din țară, dezvoltat pe Dimbovița și afluenții săi.

Cheile sînt epigenetice, întrucît riurile ce coboară spre această zonă de lăsare, dinspre masivele Făgăraș, Piatra Craiului și Leaota, cît și cele care drenează culoarul, s-au adîncit inițial în formațiunile mai puțin rezistente de natură grezoasă și conglomeratică, iar în momentul cînd au atins nivelul calcarelor și-au menținut vechile trasee. Însă în evoluția cheilor un rol important l-au jucat și procesele endocarstice.

Zona spre care converg riurile este cuprinsă între Podul Dimboviței și Rucăr și este formată din :

- Cheile Dimboviței (Mică și Mare) ;
- Cheile din bazinul Dimbovicioarei (Văii Seaca Pietrelor, Văii cu Apă, Brusturețului, Muierii, Cheia Mică și Mare a Dimbovicioarei) ;
- Cheia Orășii ;
- Cheia Ratei ;

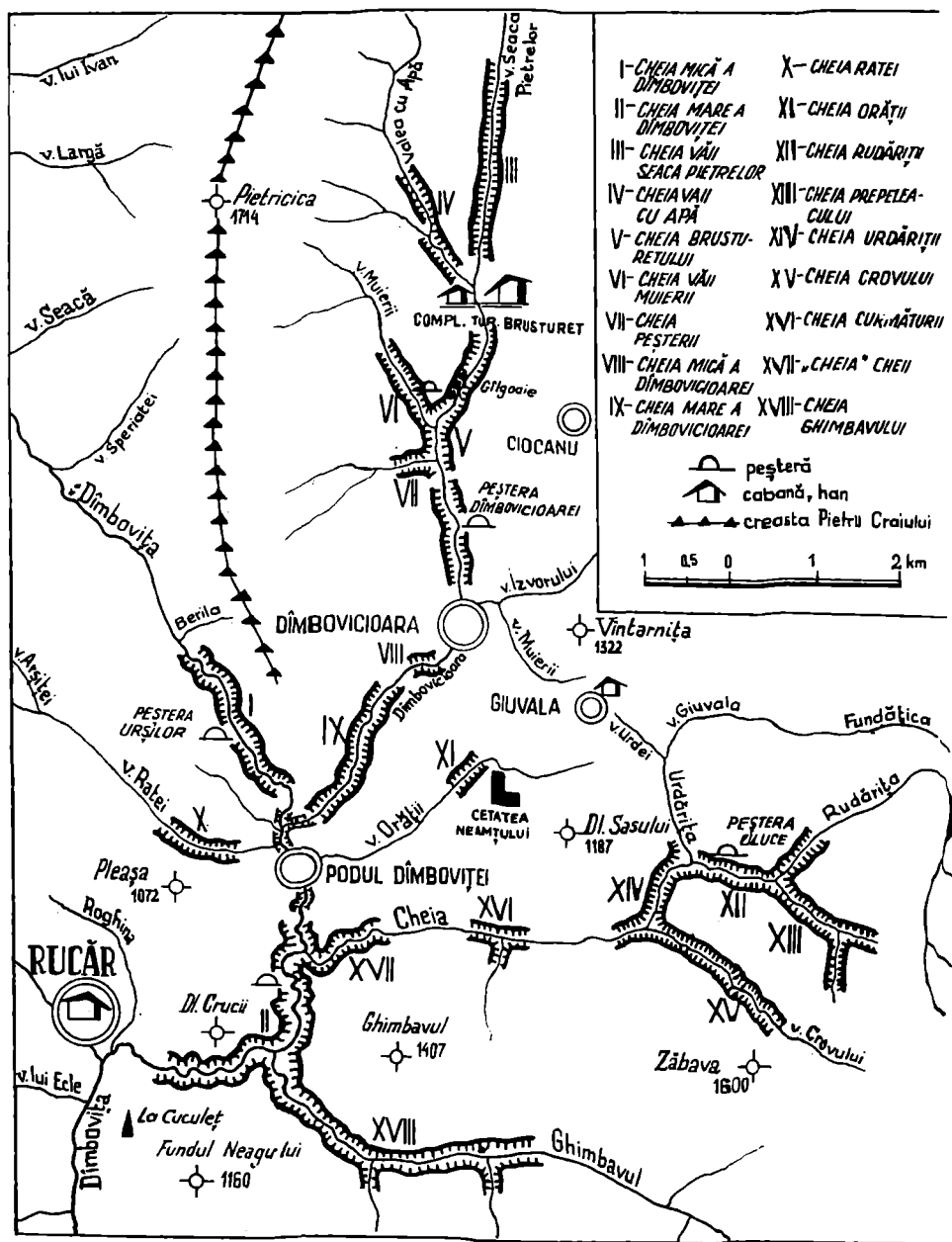

Fig. 5 — Complexul de chei din bazinul Dîmboviței

— cheile din bazinul Cheia (Rudăriței, Prepeleacului, Urdăriței, Crovului și cele două sectoare ale Cheii) și

— Cheia Ghimbavului.

Morfologia cheilor se caracterizează prin îngustimea profilului transversal și marea cădere a talvegurilor, prin numărul mare de marmite și urmele acestora la diferite nivele. Escarpamentele au o poziție pînă la verticală și chiar subverticală și prezintă valori de la cîțiva metri la sute de metri. De asemenea, apare un microrelief rezidual, alcătuit din forme piramidale, iar în cadrul ulucurilor nivale și la baza escarpamentelor se dezvoltă grohotișuri deluviale și respectiv coluviale. Datorită extensiunii masivelor calcaroase, în această regiune sînt prezente toate formele exo- și endocarstice, cheile fiind cele mai reprezentative din cadrul rocilor respective.

Din cauza mării varietăți a reliefului, peisajul geomorfologic este deosebit de spectaculos, întrucît se trece brusc de la platourile ușor ondulate la văile adînci, mărginite de abrupturi veritabile. În general peisajul geografic al regiunii este dintre cele mai atrăgătoare. Ca urmare, pe lîngă importanța științifică deosebită a cheilor analizate, putem vorbi de o însemnătate turistică a zonei, dintre cele mai mari. Aceasta cu atît mai mult, cu cît numeroaselor monumente naturale (chei, peșteri, avenuri, forme piramidale etc. li se adaugă obiective social-istorice, cum ar fi : ruinele cetății Neamțului (Orateea) de la Dealul Sasului, urmele drumului roman din apropierea acestora, cît și de la Posada, urmele unui castru roman la Rucăr etc.

Direcțiile de dezvoltare ale turismului în zona complexului de chei trebuie să pornească de la o serie de amenajări (punți suspendate, scări, poduri etc.), care să facă posibilă parcurgerea sectoarelor celor mai dificile. Dar aceasta trebuie realizată în așa fel încît să nu știrbească din frumusețea și sălbătăcia locurilor. Considerăm că zona complexului de chei are un potențial turistic foarte valoros, dar încă insuficient valorificat. Faptul că prin mijlocul regiunii trece drumul național modernizat Pitești—Cîmpulung—Brașov, drum ce face legătura cu șoselele internaționale E 15 și E 15 A, este foarte important pentru dezvoltarea turismului. Din acesta se despart drumuri locale (spre izvoarele Dimboviței, pe valea Dimbovicioarei, pe valea Cheii etc.), ce fac posibilă pătrunderea în cadrul complexului de chei. În stadiul actual există baze de cazare la Brusturet, Rucăr, Giuvala și s-a realizat un han la Dealul Sasului. Sînt absolut necesare marcajele, indicatoarele și bineînțeles un ghid turistic.

BIBLIOGRAFIE

1. CRISTEA EM., NEDELCO EG., *Piatra Craiului*, Ed. Stadion, Buc., 1971.
2. CONSTANTINESCU M., *Ulucul Branului*, Bul. Soc. rom. de geogr., t. LX, 1941.
3. MIHĂILESCU V., *Considerații asupra geologiei și morfologiei regiunii Piatra Craiului—Bucegi*, Rev. Geogr. Inst. cerc. geogr., Rom., an. II, 1946.
4. NEDELCO EG., *Trăsăturile morfostructurale ale Munților Iezerului*, St. și cerc. de geol., geogr., seria geogr. 2, t. XIV, 1967.
5. NEDELCO EG., DRAGOMIRESCU Ș., *Observații geomorfologice în regiunea Giuvala—Fundata, cu privire specială asupra reliefului carstic*, Probl. de geogr., vol. X, 1963.
6. ONCESCU N., *Considérations morphologiques sur la région de Piatra Craiului—Bucegi*, Bul. Soc. rom. de geol., vol. V, 1942.
7. ONCESCU N., *Région Piatra Craiului—Bucegi — Étude géologique*, An. Inst. geol. Rom., vol. XXII, 1943.

8. ORGHIDAN N., *Branul — Considerații morfologice*, Bul. Soc. rom. geogr., t. LIV, 1935.
9. PATRIULIUS D., *Geologia masivului Bucegi și a Culoarului Dimbovicioara*, Ed. Acad., București, 1969.
10. POPESCU ARGHEȘEL, I., *Străbătind complexul cheilor Dimboviței*, Natura 1, 1967.
11. RUSU T., *Cheile Carașului*, Ocrot. Nat., tom. 11, 1, 1967.
12. THOMAS FR., GUTT W., *Avenul Grindului din Piatra Craiului*, Ocrot. Nat., tom. 12, nr. 1, 1968.

LE COMPLEXE DES GORGES DU BASSIN DE DIMBOVITZA

R é s u m é

On analyse le plus grand complexe de gorges du pays développé dans le bassin supérieur de Dimbovitza, dans la zone superposée sur le bout sud-ouest-méridional du couloir de Rucar — Bran. Ce complexe est formé d'un nombre de 18 gorges, creusées par Dimbovitza et ses affluents dans les calcaires jurassiques qui apparaissent dans une zone de dépression, comptise entre les massifs cristallines Iezer — Păpusa et Leaota.

Les gorges ont une origine épigénétique qui dans leur évolution un rôle important l'ont joué aussi les procès endocarstiques. Le réseau hydrographiques a un aspect convergent, ainsi les gorges qui se développent au long de ces artères prennent ce caractère.

La morphologie des gorges est caractérisée par la présence des murs de calcaires à valeur de quelques mètres jusqu'à quelques centaines de mètres. Ceux-ci sont verticaux et même sous-verticaux, grâce aux phénomènes de marmitage qui apparaissent aux différents niveaux, mais d'un développement plus grand dans le talweg actuel.

Parfois dans les versants des gorges on rencontre des couloirs de niveaux doublés de accumulations deluviales. Dans les portions plus élargies des gorges se développent des accumulations coluviales.

Les gorges du bassin de Dimbovitza apparaissent dans une zone avec d'importants phénomènes, exo- et endocarstiques.

Grâce à leur spéculosité les gorges de ce complexe impriment au paysage géomorphologique au paysage géographique une note spécifique. Grâce à leur beauté outre l'importance scientifique des gorges de ce complexe, ces régions présentent aussi une importance touristique particulièrement précieuse, d'un potentiel des plus grands et variés en cours de valorisation.

Institutul Pedagogic Suceava

Primit în redacție la 15 mai 1978.